



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ СУД**  
**Кзз ОК 20/2024**  
**26.06.2024. године**  
**Београд**

## **У ИМЕ НАРОДА**

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Гордане Којић, Александра Степановића и Миролуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346. став 2. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Уроша Мишковића, поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Београду – Посебно одељење за организовани криминал К-По1 103/17- Кв.По1 бр.103/24 од 20.02.2024. године и Апелационог суда у Београду - Посебно одељење за организовани криминал Кж2 – По1 бр.72/24 од 18.03.2024. године, у седници већа одржаној дана 26.06.2024. године, једногласно је донео:

## **ПРЕСУДУ**

**ОДБИЈА СЕ**, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Уроша Мишковића, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Београду – Посебно одељење за организовани криминал К-По1 103/17- Кв.По1 бр.103/24 од 20.02.2024. године и Апелационог суда у Београду-Посебно одељење за организовани криминал Кж2–По1 бр.72/24 од 18.03.2024. године.

## **Образложење**

Решењем Вишег суда у Београду – Посебно одељење за организовани криминал К-По1 103/17- Кв.По1 бр.103/24 од 20.02.2024. године одбијен је захтев браниоца осуђеног АА, адвоката Мирослава Бојића за утврђивање наступања релативне застарелости извршења казне затвора у трајању од једне године на коју је осуђен правноснажном пресудом Апелационог суда у Београду - Посебно одељење за организовани криминал Кж3–По1 бр.1/20 од 17.01.2022. године и истовремено одређено да ће казну затвора издржавати у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора.

Решењем Апелационог суда у Београду - Посебно одељење за организовани криминал Кж2 – По1 бр.72/24 од 18.03.2024. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА - адвоката Мирослава Бојића, изјављена против решења

Вишег суда у Београду – Посебно одељење за организовани криминал К-По1 103/17-Кв.По1 бр.103/24 од 20.02.2024. године.

Против наведених правноснажних решења, захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног АА - адвокат Урош Мишковић, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 4) и става 2. и члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев као основан, укине побијана решења и списе предмета врати другостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни суд је, након испитивања поднетог захтева за заштиту законитости у смислу одредби члана 487. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости јавном тужиоцу Врховног јавног тужилаштва, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је, након оцене навода изнетих у захтеву браниоца окривљеног, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Уроша Мишковића је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, бранилац окривљеног наводи да је судија Мирјана Поповић поступала као председник другостепеног већа које је донело одлуку Кж2–По1 бр.72/24 од 18.03.2024. године, али и члан већа којим је преиначена ослобађајућа пресуда Вишег суда у Београду – Посебно одељење за организовани криминал К-По1 103/17 од 04.07.2017. године. По оцени браниоца, судија који је у одређеном кривичном поступку, донео осуђујућу пресуду на казну затвора, има формиран став и мишљење у односу на окривљеног и изречену казну те је учешће тог судије у доношењу предметне одлуке детерминисано претходним одлучивањем. Самим тим, судија се морао изузети од судијске дужности приликом доношења ове одлуке.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Наиме, одредбом члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП прописано је да ова битна повреда одредаба кривичног поступка постоји ако је на главном претресу учествовао судија или судија поротник који се морао изузети. Одредбом члана 37. став 1. ЗКП прописани су разлози за обавезно изузеће судије, који не обухватају наведену процесну улогу судије као разлог за његово обавезно изузеће. Међутим, у појединим ситуацијама вишеструких процесних улога судије може се појавити сумња у непристрасност судије која је таквог квалитета да захтева његово изузеће од судијске дужности приликом доношења одлуке о кривици окривљеног за извршено кривично дело, што значи да постојање наведене битне повреде одредаба кривичног поступка у сваком конкретном случају представља фактичко питање.

Примењујући наведено на конкретан случај, Врховни суд налази да би се уопште могло ценити питање непристрасности судије и тиме разлога за његово

изузеће, неопходно је да је тај судија одлучивао о кривици окривљеног за кривично дело, што у конкретној ситуацији није случај, јер се у побијаној првостепеној одлуци судија у чију се непристрасност сумња, уопште није ни изјашњавала о кривици окривљеног већ о постојању услова за примену одредби чланова 105. став 1. тачка б. и 107. став 4. и 5. КЗ, а које одредбе се односе на застарелост извршења казне.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним решењима није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП у вези члана 37. став 1. тачка 4) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Уроша Мишковића, Врховни суд је захтев браниоца окривљеног, у овом делу, оценио неоснованим.

Бранилац окривљеног у осталом делу захтева указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 105. и 107. КЗ. Међутим, како се повреде одредаба члана 105. и 107. КЗ не могу повезати са одредбом члана 439. тачка 2) ЗКП и како се наведене одредбе односе на застарелост извршења казне, а не на застарелост кривичног гоњења, што би евентуално био законски дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости – повреда члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, то наведене одредбе не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, те се овај суд у разматрање и оцену наведених повреда није упуштао.

Бранилац окривљеног у захтеву још наводи да је окривљеном повређено право на независан, непристрасан и законом већ установљен суд прописано одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије и чланом 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода.

Када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, то се према одредби члана 484. ЗКП, уз захтев мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људског права и слободе окривљеном или другог учесника у поступку, а које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатних протоколима. Имајући у виду да у конкретном случају подносилац захтева за заштиту законитости уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, то је Врховни суд нашао да у погледу ових повреда захтев за заштиту законитости нема прописани садржај.

Са свега изложеног, на основу одредаба члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник**  
**Немања Симићевић, с.р.**

**Председник већа-судија**  
**Биљана Синановић, с.р.**

За тачност отправка  
Заменик управитеља писарнице  
Миланка Ранковић